

MUSSOLINI JE ZAČEL IZTEZATI ROKE PO ALBANIJI

**ITALIJA DOBIVA TEŽKE TOPOVE
IZ ČEŠKIH TOVARN TER UTRJUJE
Ž NJIMI DODEKANEŠKO OTOČJE**

Benito Mussolini je pričel v osvajanju posnemati Hitlerja. — Kralj Zog baje želi utrditi zvezo z Italijo. — V Bariju in Brindisiju ima Italija pripravljenih 20,000 vojakov.

RIM, Italija, 5. aprila. — Benito Mussolini je pričel v osvajanju tujega ozemlja posnemati Hitlerja, ko so sinoči fašistični voditelji naznanili, da name-rava Italija v 48 urah vzeti Albanijo pod svoje "varstvo".

Ako bo Mussolini vsiljal "prošnjo" albanskega kralja Zoga, da se še bolj utrdi albansko-italijanska obrambna pogodba iz leta 1927, tedaj se bodo pričele premikati italijanske vojaške sile na suhem, na morju in v zraku.

Iz Tirane pa prinaša United Press poročilo, ki za-nikuje, da bo nad Albanijo postavljen italijanski protektorat.

V Bariju in Brindisiju onstran Jadrana in naspro-ti Albanije se nahaja 20,000 italijanskih vojakov, ki se bodo na Mussolinijevo povelje takoj odpelja-li v Albanijo, ki ima en milijon prebivalcev, in bo-do v imenu italijanske vlade prevzeli protektorat nad malo kraljevino. Fašisti priznavajo, da se vse to vrši v soglasju z višjim nemškim vojaškim po-veljstvom.

Mussolini je mnenja, da Albanijo "ogrožate" njeni sosedji Jugoslavija in Grška, kateri deželi sku-šate Anglija in Francija pridobiti v blok "Vstavi-te Hitlerja."

Anglija je že posvarila Italijo, da bi vsaka agre-sivnost proti Albaniji pomenila kršitev lansko le-to sklenjene prijateljske pogodbe med Anglijo in Italijo. Angleška vlada je svojemu poslaniku v Ri-mu lord Perthu naročila, da v tej zadevi takoj ob-išče italijanskega vnarnjega ministra grofa Ciana.

Vesti o premikanju italijanskih vojaških sil so se pričele širiti, ko se je Mussolini sestal s svojimi ministri v Viminal palači, kjer jim je razložil med-narodni položaj.

Italijanska infanterija je na potu na Dodekane-ške otoke, ki se nahajajo ob turškem obrežju. An-glija in Francija pa želita tudi Turčijo dobiti v blok proti Hitlerju. Za Anglijo in Francijo je Turška zato velikega pomena, da bi imele bojne ladje prost prehod skozi Dardanele v Črno morje.

Italija z veliko naglico utrjuje otoke. Zadnje dne-ve prihaja v Italijo mnogo težke artilerije iz Ško-dovih tovarn. Topove prevažajo na Dodekaneške otoke in v Libijo.

TIRANA, Albanija, 5. aprila. — Po mnenju tu-jih opazovalcev, bi Albanci bili veseli, ako bi Ita-lija prevzela nad deželo protektorat, samo da ji za-gotovi narodno neodvisnost. Albanski narod kaže veliko nevoljo, ker je kralj Zog v svoje namene obrnil velike vsote denarja, ki ga je prejel od Ita-lije, mesto da bi ga porebil za izboljšanje gospodar-skega položaja dežele.

Italija je v Albaniji potrošila nad eno milijardo lir za izkoriščanje naravnih zakladov. Pri Kucovu so bogata petrolejska polja. Petrolej prevažajo v Italijo, kjer ga čistijo.

Ako pride do evropske vojne, bodo ti petrolejski vrelci za Italijo največje važnosti, vsled česar bo storila vse, da bo ostala v tesni zvezi z Albanijo.

LONDON, Anglija, 5. aprila. — Albansko po-slaništvo je sinoči objavilo izjavo, o kateri Albani-ja ne bo nikdar dovolila, da bi bila njena neodvis-nost kršena. Ta izjava je bila objavljena takoj, ko so prišle vesti, da je italijansko vojaštvo priprav-ljeno, da prevzame protektorat nad Albanijo.

Pogajanja med AFL in CIO odgodena

**SPORAZUM
MED SLOVAŠKO
IN MADŽARSKO**

Pogodba glede skupne meje je bila podpisana. Tiso in Durčanski sta odpotovala v Berlin.

BUDIMPEŠTA, Madžarska, 5. aprila. — Včeraj opo-l-dne je bila podpisana pogo-dba glede slovaško-madžarske meje. V petek bo madžarska vojaška oblast prevzela novo pridobljeno ozemlje.

S tem je Madžarska po du-najskem sporazumu pridobila na prebivalstvu 1,622,000.

DUNAJ, Avstrija, 5. aprila. — Slovaški ministrski pred-sednik dr. Josip Tiso in vna-rjni minister dr. Ferdinand Durčanski sta z avtomobilom dospela na Dunaj in spremlja-la sta ju novi poslanik v Ber-linu Matus Černak in načelnik slovaške propagande Aleksan-der Mach. Vsi so se z večer-nim brzovlakom odpeljali v Berlin.

Namen njihovega potovanja v Berlin je dobiti nasvet ber-linske vlade, kako politiko naj bi Slovaška zasledovala glede 40 vasi, katere je prepustila Madžarski po tej pogodbi.

BRATISLAVA, Slovaška, 5. aprila. — Aleksander Mach je po radio govoril o slovaške madžarski pogodbi.

"Zopet smo mi, ki smo mo-rali plačati za mir," je rekel. "Zopet smo morali žrtvovati del živga telesa naše domovi-ne. Četudi so odstopljeni kra-ji zelo revni in so prebivalci večinoma Ukrajinci, smo ven-dar tako majhen narod, da ne moremo več odstopiti nobene zemlje."

"Kakor je bil "dogodek" rešen, ni bilo junaško, toda prepričan sem, da je usoda Ev-rope v božjih rokah in da bo slednjič vsak narod sam svoj gospod."

NEURATH DOSPEL V PRAGO

PRAGA, 6. aprila. J. Daneš je dospel sem s posebnim vla-kom baron Konstantin v Neu-rath, ki ga je Hitler imenoval za guvernerja Češke in Mo-ravske. Neurath je bil svoj čas nemški minister za vnarnje za-deve.

LINDBERGH V ANGLIJI

LYMPHNE, Anglija, 4. aprila. — Daneš je pristal na tu-kajšnjem aerodromu col. Ch. A. Lindbergh. Preko Rokav-skega preliva se je pripeljal

**IZ GREDI
V GDANSKU**

Naciji so napadli stano-vanje poljskega komi-sarja. — Naciji so raz-trgali poljske zastave.

GDANSK, Svobodno mesto, 5. aprila. — Gdanski naciji so v protest proti "enostranskim pogajanjem" — menec pogajanja med poljskim vnarnjim ministrom Josipom Beckom in angleško vlado — vprizorili organizirane in resne proti-poljske nemire.

Razjarjeni in uniformirani naciji so napadli stanovanje poljskega generalnega komi-sarja in razbili na oknih več šip na poslopju poljskega br-zovajnega urada. Napadli so tudi urad poljskega Rdečega križa in poškodovali so več poljskih hiš in trgovin.

V več slučajih so naciji str-gali poljske zastave in jih uničili.

Uradna Poljska je v velikih skrbih glede teh izgredeov kaj-ti zgodilo se je prvič, da so na-ciji napadli stanovanje poljskega komisarja.

Prodajo kruha in presnega masla je nacijska vlada ome-jila. Kavno mešajo s koruzo in čajju primešajo razna želišča, da povečajo zalogo. Razjarje-ne gogspodinj se pričele veli-ke demonstracije proti naci-jem. Demonstrante je policija razgnala in aretiranih je bilo več žensk.

GDANSK, 5. aprila. — Pod-predsednik gdanskega senata Wilhelm Huth je industrijski in trgovski zbornici rekel, da Nemci ne bodo odstopili nika-kih pravic Poljski.

"Nemčija je sedaj tako moč-na je rekel, "da ne bo trpela, da bi bile naše pravice prikraj-sane."

Dalje je rekel, da je v Gdan-sku še vedno 5090 Židov, da pa je njihov vpliv zlomljen.

**MEHIŠKI DELAVCI PROTI
FRANCOVIM PRISTAŠEM**

MEXICO CITY, Mehika, 4. aprila. — Kakšnih štiristo me-hiških delavcev je danes začelo metati kamenje na poslopje e-legantnega kluba, v katerem so imeli Francovi pristaši svoje zborovanje.

Policija je napadalec raz-gnala, pa tudi Francovi pri-staši so morali zapustiti po-slopje.

Sam iz Francije. Od tukaj se je podal v Reading, kjer je bi-lo njegovo letalo zgrajeno.

**NEZAŽELJIVI
INOZEMCI**

Poslanska zbornica bo v kratkem razpravljala o predlogi, naj bodo nezaželjivi inozemci poslani v koncentracijska taborišča.

WASHINGTON, D. C., 5. aprila. — Zbornični justični odbor je te dni priporočil zna-čilno predlogo, s katero se bo kmalu bavila poslanska zbor-nica in ki določa, naj bi bili vsi nezaželjivi inozemci poslani za toliko časa v koncentracijsko taborišče, da dobe od svojih držav potne liste. Nato bi bili deportirani.

V tem slučaju gre v prvi vrsti za komunistične in anar-histične agitatorje, zločince iz navade, prostitutke in proda-jalce omamljivih sredstev.

Prostor za koncentracijsko taborišče naj bi določil delav-ski department.

Predloge je sestavil Sam Hobbs, demokrat iz Alabame. Hobbs je rekel: — Po deželi se prosto giblje vsepolno ne-zaželenih inozemcev, ki bi mo-rali biti deportirani. Deportir-atih jih pa ne moremo, kajti države, čijih podaniki so, jim ne-čejo dati potnih listov.

**NEMCIJA SVARI
POLJSKO**

BERLIN, Nemčija, 5. aprila. — Medtem ko so poljski vnarnji minister Josip Beck v Londonu pogaja za medseboj-no vojaško pomoč, da podpre angleško - francoško vojaško zvezo, je nacijska Nemčija od-prla vsa svoja propagandna sredstva, da z njimi podpre Hitlerjevo pretnjo, da se bo Nemčija borila proti vsaki dr-žavi, ki se je bo drznila obkro-žiti.

Hitler je v svojem govoru v Wilhelmshavenu rekel, da vsa-ka taka pogodba in zveza po-meni obkroževanje Nemčije, toda je rekel, da nova Nemčija ne bo čakala, kot je čakala Nemčija pred svetovno vojno, da bi bila obkrožitev končana, in je ne bi bilo mogoče več prebiti.

Nemško časopisje trdi, da vodilni državnik najbrže niso razumeli Hitlerjevega govora in Chamberlainu celo očita, da njegovega govora najbrže ni bral, ali ga pa ni razumel.

Nemški vladni krogi pa ob-enem skušajo pregnati mne-nje, ki ga posebno razširjajo Angleži, da je Hitler mislil na poljskega vnarnjega ministra Becka in Chamberlaina, ko je imel svoj govor v Wilhelmha-venu. Nemško časopisje na-ravnost pozivlja Poljsko, da se naj ne pridruži angleški po-litiki obkroževanja Nemčije, kot je storila Čehoslovaška, ali pa da bi za Anglijo šla po ko-stanj v žrjavico.

**LEWIS PRAVI, DA IMA ZAENKRAT
PREVEČ POSLA S PREMOGARJI**

Mirovne konference, ki so se bile pred tedni za-čele med zastopniki Ameriške delavske federacije in Lewisovega Kongresa za industrijalno organi-zacijo, so bile včeraj za nedoločen čas odgodene. Odgoditev je predlagal John L. Lewis, predsednik CIO, in Mathew Woll, podpredsednik Delavske Federacije je bil njegovega mnenja.

**IRAŠKI KRALJ
SE JE UBIL**

Kralj Ghazi je izgubil življenje pri avtomobilski nesreči. — Nje-gov triletni sin je postal kralj Feisal II.

BAGDAD, Irak, 5. aprila. — Ko je vsled poškodb, kate-re je dobil pri neki avtomobil-ski nesreči iraški kralj Ghazi I., umrl, je postal njegov na-slednik 3 leta stari sin Feisal II.

Ministri so povabili strica mladega kralja, emira Abdul-laha, da prevzame regenstvo, kakor je želel pokojni kralj, kot je pričala kraljica pred ministrskim svetom.

Ljudska družba je, ko se je razširila vest, da so Angleži u-bili kralja, vdrla v angleški konzulat v Mozulu in ubila konzula Georgea E. Monck - Masona. Ministrski predse-dnik Nuri paša as-Said je takoj obiskal angleškega poslanika Williama E. Houston-Boa-wella in mu je v imenu vlade izrazil veliko obžalovanje nad umorom konzula Monck-Masona.

Kot pravi zdravniško poro-čilo, se je kralj pozno ponoči peljal z avtomobilom, s kate-rim je zadel ob drog električne razsvetljave blizu kraljeve pa-lače v Bagdadu. Kralj je bil zelo pobil po glavi in je kma-du umrl, ne bi bi prišel še en-krat k zavesti.

Kralj Ghazi, ki je bil star 27 let, je bil med svojim ljud-stvom zelo priljubljen. Bil je drzen, jezeden in navdušen le-talec, ki je sam vodil svoj ae-roplan ter strasten avtomobi-list.

Četudi je bil Ghazi še pre-mlad za diplomata, je vendar skušal posnemati svojega očeta kralja Feisala, čegar bese-de je tako javno kot privatno pogosto ponavljal.

Pozor dopisniki!

Za današnjo številko se nau-je nabralo toliko dopisov in poročil iz naselbin, da jih ni-ti polovico nismo mogli priobči-ti. Z ostalimi ne bomo čakali do prihodnjega četrтка, am-pak jih bomo objavili v jutrišnji in sobotni številki. Prosi-mo torej malo potrpljenja. — Uredništvo.

Lewis je rekel, da je silno za-poslen, ker je treba obnoviti pogodbo med kopači, mehkega premoga in med operatorji. Zaenkrat se ne-če nobena stranka vkloniti, in nihče ne-ve, kako se bodo tozadevna po-gajanja končala.

Povod za odgodenje so tu-di zaslisanja glede revizije Wagnerjeve postave.

Federacija zahteva, naj bo Wagnerjeva postava bistveno izpremenjena, dočim CIO temu ostro ugovarja.

Vsak poskus izpremeniti Wagnerjevo postavu, — je re-kel nedavno John L. Lewis, — bi pomenjal izdajstvo nad a-meriškim delavstvom.

Pred nekaj dnevi je name-ravalo zastavkati 220,000 ko-pačev mehkega premoga. S po-sredovanjem vlade je bila ne-varnost stavke odvrnjena. — Majnerji bodo počakali izida sedanjih pogajanj.

**ALBANIJA IMA PRE-
STOLONASLEDNIKA**

TIRANA, Albanija, 5. aprila. — Kraljica Geraldina, so proga kralja Zoga je ob 3.30 zjutraj, povila sina. Ta dogo-dek je prišel, ko je Albanija postala središče političnega za-nimanja v Sredozemlju.

Kraljica Geraldina, ki je hči madžarskega grofa Apponyija in njegove ameriške žene, se je poročila s 43 let starim kra-ljem Zogom 27. aprila lanskega leta, ko je bila stara 21 let. Njena mati je bila Gladys Vir-ginia Stewart iz New Yorka. Njen mož grof Anton Appony je nedavno umrl in se je po-zneje poročila z G. Giralton-ter z njim in svojimi ostalimi štirimi otroci živi v Nici.

Kralj Zog je naznanil, da bo njegov prvorojenec dobil ime Skander (Aleksander) na čast junaka iz 15. stoletja Natero Skanderbegu, ki se je 30 let boril proti Turkom za neodvis-nost Albanije.

Že pred enim mesecem je prišel v Tirano sloviti dunaj-ski zdravnik profesor dr. W. Weibl, da je bil navzoč pri roj-stvu prvega Zogovega otroka. Rojstvo je bilo oznanjeno s 101 strelom.

Ker nova kraljeva palača v Tirani še ni dogotovljena, ži-vi kraljica v vili kraljeve se-stre kneginje Senije.

**ALI ste že naročili
Slovensko - Ameri-
kanski Koledar za
leto 1939?**

"GLAS NARODA"

(VOICE OF THE PEOPLE)

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakar, President J. Lupsha, Sec.
Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

46th Year

ISSUED EVERY DAY EXCEPT SUNDAYS AND HOLIDAYS

Advertisement on Agreement

Za celo leto velja list na Ameriko	Za New York za celo leto .. \$7.00
In Kanado	Za pol leta
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto .. \$7.00
Za četrt leta	Za pol leta

Subscription Yearly \$6.—

"GLAS NARODA" IZHAJA VSAKI DAN IZVEMŠI NEDELJ IN PRAZNIKOV

"GLAS NARODA", 216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.
TELEPHONE: CHelsea 3-1242

DOPISI brez podpisov in osebnosti se ne prištevajo. Denar za naročnino naj se blagoviti pošilja po Money Order. Pri stremenju kraja naročnikov, prostimo, da se naz. tudi prejane bivalne naznau. da hitreje najdemo naslovnik.

CHAMBERLAIN SE JE ZDRAMIL

Svetovna javnost, ki je u.oralu zadnje mesece oziroma tedne poslušati Hitlerjeve in Mussolinijeve izjave, je v pone-deljek slišala nekaj neobičajnega.

Govoril je angleški mini-strski predsednik Neville Chamberlain in sicer v nekoliko drugačnem smislu kot imata navado govoriti nemški in italijanski diktator.

V imenu Anglije je pozv al evropske države, naj nastopi jo proti napadalcem. Tudi Sovjetsko unijo je pozval, naj se pridruži združeni fronti.

Chamberlain ni kitil svojih besed z nobenimi frazami. Govoril je odkrito in naravnost.

Zdi se, da se je začela Anglija v polni meri zavedati nemške nevarnosti. Hitler je šel predaleč. Kaj ima v svojih namerah, nihče ne ve. Evropa mu mora prekriti bodeče na-črte.

Anglija in Francija sta v tem sklepu kolikor toliko edi-ni, toda sami ne znoreta vsega. Anglija je dobila Poljsko na svojo stran in zdaj snubi še druge evropske države.

To je vse lepo, toda zdi se, da je začel Chamberlain po toči zvoniti.

Nenapadalna pogodba je bila sklenjena že pred leti. Se-stavila sta jo Amerikanece Kellogg in Briand. In v Ženevi je Liga narodov, kateri je nad petdeset držav poverilo svojo v-sodo.

Hitler in Mussolini se pa nista brigala ne za Kelloggo-vo pogodbo, ne za Ligo narodov. In istotako tudi ne njuna z-veznica—Japonska.

Italija, Nemčija in Japonska so pograbile, kar se je da-lo pograbit. Kje so bili takrat angleški diplomati? Kje je bil Chamberlain?

— Samo kri ne sme teči! — to stališče je zavzemal ta-ni in letos angleški ministrski predsednik ter odobril vse Hi-lerjeve zahteve.

Danes ima Hitler vso Česko (in tudi Slovaško), vse če-ške utrdbe, škodove munijske tovarne, 1500 čeških letal in precejšen kup češkega zlata.

Kakšna bo prihodnja Hitlerjeva poteza, nihče ne zago-tovo ne ve, toda Chamberlain jo sluti, da bo začela v dogled-nem času teči tudi Angliji vodo v grlo.

Zato snubi na vseh koncih in krajih in išče zaveznikov. Ko je pa Hitler pribiljal Čehoslovaško na križ, mu je Chamberlain držal lestvo in mu je žeblje podajal.

DEMANT V ŽIMNICI.

Na holandski ladji "Eliza-bethville" so pred kratkim od-krili še nepojasnjeno tatvino zlata in demantov. Tat je na-pravil pet milijonov frankov škode. Ukrajene predmete so končno našli in sicer zašite v žimnici nekega ladijskega ofi-cirja. Kapitana, ki ni hotel da-ti nobenega pojasnila, kako je prišlo zlato z demanti v njego-vo žimnico, so zaprli.

POZOR ROJAKI!

PRODAM 80 akrov farmo v državi Michigan. Stavbe do-bre, zemlja rodovitna. Potok teče skozi farmo. Farma se nahaja blizu velikega mesta. Za nadaljna pojasnila se obr-nite na: ANTON JORDAN, 2622 S. Harding Ave., Chicago, Ill.

ADVERTISE IN
"GLAS NARODA"

Pozor rojaki!

KADAR nameravate potovati v stari kraj;

KADAR hočete poslati denar v stari kraj;

se zaupno obrnite na nas, in postreže-ni boste točno in pošteno. Dolgoletna skušnja Vam to jamči.

Pišite po brezplačna navodila in pojasnila na

SLOVENIC PUBLISHING CO.

::POTNIŠKI ODDELEK "GLASA NARODA":

216 West 18th Street

New York, N. Y.

Pod vaško lipo.

Piše kakor misli FRANK KERŽE

Naši listi in njihovi dopisi.

Kaj je dopis? Navadno pis-mo na list. In kaj je pismo? Nekaj, kar je jako podobno čonbi. V enem samem pisnu lahko pišeš o vseh mogočih stvareh, lahko skačeš v njem od Triglava do San Francisco, obdehuješ v njem delavske raz-mere, bolezn in smrti, znan-stveno predavanje in kranjske klobase. In kar je glavno, ra-di česar pišemo ta članek: lah-ko pohvališ ali obrižgaš kogar hočeš. S pihalno smo mi pre-cej skopi. Vsa drugačna pe-se-m pa se začne, ko pridejo o-se-be na vrsto, ponajveč take, ki tistim niso ljube.

V ti točki greše naši listi po-sebno na debelo. Ni treba dru-gega, kakor vzeti v roke ta ali oni list, pa boš našel malo iz-daj, da bi ne bil kdo obrižgan in obklan.

Kako je to, da listi to prina-šajo? Ker so razvili svoje dopisnike. To je prvo. Dru-go je pa to, ker niso nikdar znali, kako bi organizirali gla-sove iz posameznih naselbin.

Kakor veste, imajo listi svoje boje za obstanek. To se tiče neodvisnih. Nekdo pošlje do-pis. "Ni dober, ampak če ga ne priobčijo, bo zamera. Saj mi je nedavno tožil urednik Glas Naro-da o dopisu, ki je bil do-volj slab po svoji vsebini, a je imel močan konec.

"Če ne priobčite tega dopi-sa, mi ni treba več pošiljati li-sta." Tako se je glasil ultima-tum — katerega naj reši ured-nik. Vsek naročnik pomenja nekaj dolarjev na leto in vsa-kega dolarčka neodvisen list težko pogreša. Kaj naj stori, da bo ustrezno vsem? Jaz ne vem in vi drugi menda tudi ne.

Drugi dopis se zopet peča z osebnostmi. Če ga urednik čr-ta, je gotovo pritožba ali pa celo zamera. Tretji skuša spravi-ti brezplačno reklamo v list. Kjer se gre za dobrobit kakega kulturnega društva, tam se še potrpi. Lepo sicer ni to in tudi pošteno ne, a kaj se hoče. Boljše je, da obdrži list nekaj naklonjenosti, kakor da izgubi še tisto malo podpore in dobre volje. Tretji dopis je zopet tak, da ne ve človek, ali se me-ša tistemu, ki ga je pisal ali uredniku, ki zre srpo v papir in ne ve, kaj bi počel. Tako smo večkrat čitali dopise v clevelandskih dnevnikih o teh-nokratih in njihovem delu.

Pravzaprav je tako: čitali smo dopise, pa nismo konce konca vedeli ne enega ne drugega. In to niso bili kratki dopisi — človek je čital in čital in ko je pridihal do konca, se je sre-pozrl v svet in teklo do najbliž-jeja ogledala, da se prepriča, ali je še tisti ali ne.

Če so težave z dopisi v neod-visne liste, so trikrat tolike pri-glasilih. Zakaj tam urednik ne more in ne sme imeti nobe-ne samostojnosti. Pred vsem pridejo dopisi, s katerimi je težko storiti kaj drugega, ka-kor da se jih priobči. Za dopi-si pridejo naznanila. "Naše društvo vabi — opozarja ...". Drugi, tretji — vsak opozarja eno gotovo skupino ljudi. Po-tem naznanjajo tajniki "klep društva glede sej ali assesmen-ta — zopet vsako društvo zase. Na jesen udarijo vabila na let-ne seje, po novem letu so po-ročila o teh. In tako gre več-no naprej.

A to ni še vse. So uredniki, ki iščejo od časa do časa no-vih idej in misli, da se na ta način zanese nekaj svežega v svet. Recimo: Prosveta je pred par leti začela s propagando o svobodomiselnosti. Ne taki, kakoršna je bila mišljena na važni konvenciji v letu 1907, ko se je razlagalo to besedo ta-ko, kakor da naj velja pravica

svobodnih misli in prepričan-j za vsakega člena. Prosvetina svobodomiselnost je bila na-perjena vsekoli proti veri, pred vsem seveda rimsko-kato-liški, kamor spada velika ve-čina naših ljudi. Izkratkata: začel se je boj na vsemem po-lju.

Molek, ki je urednik Prosvet-in, je začel dokazovati postan-ek sveta in vsega stvarstva, in njegov razvoj na materija-listični podlagi s pomočjo znan-stva, kar ga je na tem polju in teoriji, katerih je seveda dosti več. Njemu je odgovarjal list Amerikanski Slovenec, ki ga izdajajo po petkrat na teden očetje Franciskani. Kot spe-cialist na Molekove razprave je bil Rev. Trunk, župnik v co-loradskih gorah. Njegova ob-ramba je bila teološka, ka-kor to uči vera. Bilo je dosti besed in preprekanj par let — konce konca je ostal menda vsak pri svojem. Ni bilo mo-goče drugače, zakaj materijali-zen in njegova teorija je tako nekaj drugega od vere in nje-ne razlage, da to sploh ne more v debato. Zakaj materija je nekaj vidnega, nekaj solidne-ga, medtem ko je vera ab-straktna, to se pravi: človek je ne vidi, ne sliši, ampak samo čuti. Je notranja, kakor upa-nje, ljubezen, smeh, žalost, ve-selje, jeza in drugo.

Vendar pa bi to samo na se-bi še bilo, ko bi ne bilo — kibi-cev. Začeli so se dopisi. Sled-nji je v Prosveti privlekel kake spomine starih fajmoštrov. Ni so bili to dopisi, ki bi bili vzeli osebe z vsemi deli, dobrimi in slabimi — kaj se. Dobro se lepo zamolči, slabo pa pokaže in poveča. In tako so ljubli do-pisniki zašli na polje, na kate-rega bi se sploh ne smelo priti. Zakaj SNPL ima primeroma tak odstotek vernih ljudi, ka-kor vsaka druga naša podpor-na organizacija. Čemu žaliti jih in napadati njihovo prepri-čanje? Če kdo rešuje taka vprašanja in take življenske probleme s pomočjo vere, kaj to briga tebi ali mene? Če je on zadovoljen s tem, morava biti tudi midva. Tako je prav in pošteno.

Vera ni nekaj takega, kar bi se prelivalo in presajalo — po mili volji. Ste samo dve pozi-tivni strani: ali je ali je ni. Koder je, tam bo ostala, koder je ni, tje je ne bo.

Kaj bi bilo torej bolj narav-nega, kakor da se ljudi uči shajati drug z drugim tako, kakor so? Čemu sejati sovraštva in nasprotstva, ko so vendar tako bujna brez vsake reklame, ka-kor plevel na polju. Zamerjati, sovraštiti in lajati zna vsak. Tega se ni treba učiti, je kar že prirojeno. Zakaj človek je rojen divjak in treba ga je vzgojiti z vsemi danimi sred-stvi, če hočemo, da postane vsaj kos človeka.

Naša narava je že taka, da slednji kar podivja. Trenutek, pa je brisano vse, prizadevanje in delo dolgih let.

Dopisi v glasilih bi morali biti vsaj taki, da ne žali nikdo svojega sobrata. In če zastran tega ne bo nobenega dopisa, bo dosti boljše za ugled lista i n za organizacijo samo.

Če so te vrste dopisi neokus-ni in škodljivi, kaj naj šele re-čem o dopisih, ki vsebujejo go-lido in gnojnice ter jo zlivajo zlat na tega, zdaj na onega? Ali nismo ljudje, rojeni vsak zase s prepričanj, kakoršne smo prinesli na svet, katere smo potem gojili, razvijali in popolnjevali vsak po svoje? Ali veste, da so člani ene dru-žine tako različni glede tega, kakor da bi ne imeli skupnega o-četa in matere? Ni bolj pod-lega in nizkega, kakor napa-

dati človeka radi njegovega prepričanja in njegovih nazi-ranj. Vsek si pomaga s tem, kar ima v sebi in tako, kakor najde najboljše zadovoljstvo. To se pravi: vsak zase vodimo in rešujemo tihe življenske bo-je in vprašanja. Kje je brat-stvo, kje je vez človeštva, če bomo skakali drug v drugega, kar ne more prineesti nobene koristi pač pa sovraštva in mučenja.

Pri tem pride še nekaj dru-gega pošte. Dopisniki si ne-malokrat pomagajo z neresni-co ali z zavijanjem gotovih fak-tov. Naj navajam za vzgled več dopisov, ki so izšli v Pro-letarcu o clevelandskih osebah, kakor: Dr. Kern, Rogelj, Ter-bovec, Šiškovich in za name-ček tudi mojih stoselemeset funtov. Dopisnik dokazuje, da smo rečeni plezali po nekakih naprednih hrbtih — kam, tega ni povedal. Zakaj resnica je, da Cleveland ni nikdar premo-gel organiziranih naprednih hrbtov in jih tudi danes nima. Cleveland je bil od nekdaj me-što, kjer se je vse izgubilo. Na-sprotstva so bila med posamez-niki, kakor so bila tudi prija-teljstva brez razlike na prepri-čanja.

Če bi hotel zapisati resnico, bi rekel tako: ti zgoraj imeno-vani so postali vidnejši vsled svojih možganov in dela. In če je bilo kaj plezanja po hrb-tih, tedaj bi rekel, da je tako zvan napredni element plezal po njegovih hrbtih in ne na-robe. Jaz nisem v Clevelandu ni-kdar videl javnega nasprot-stva, recimo med katoličani in socialisti, da imenujem dve vidni skupini, ki ste kolikor toliko organizirani. Če se kdo ni strinjal ne s p rvimi, ne z drugimi, so ga zastran lepšega imenovali naprednjaka, kar že to pomeni. Oziroma bi bilo boljše: samto je imenoval tako.

Jaz ne vem, čemu se napa-dajo osebe, ki so vsaka zase pripomogla z duševnimi deli h kulturnemu razvoju našega na-roda v Ameriki. Ko bi jih bil imel Cleveland mesto pol du-cata vsaj tri ali štiri ducate, bi bila danes drugačna nase-lbina, kakor je. Resnica je ena: Cleveland ni imel do danes ni-ti enega vodnika, ki bi bil pri-znavan in podpiran. In to ve-lja prav posebno za takozvani napredni element, kateri je ne-viden in nepoznan od vseh strani. Če smo imenovanih pet ali šest steli med napredni ele-ment, tedaj moram priznati eno: da nismo nikdar imeli za sabo drugega, kakor — lastno senco.

Res je večših potrebno, da se dopis ali članek peča s posa-meznimi osebami, ampak ne zastran oseb samih, pač pa ra-di njihovega dela. Toda dopis mora biti stvaren, ne osebni. Sam sem jih pisal par letos in lamsko leto, a pisal tako, da ni bilo zamere ali očitanj ne od ene ne od druge strani glede oseb samih.

Z vsemi temi dopisi, ki kaze-našo javnost, ne bomo dosegli drugega, kakor da bomo spo-dili iz javnosti še tisto malo podpornikov, kar jih imajo na-si listi in naša kulturna dru-štva. Človek prenese dosti, ampak vsega ne. V časih, ka-koršni so in v katerih živimo, ima že itak vsak dovolj takih problemov in neprilik, katerim se ne more ogniti. Že ti dela-žjo vsakega nervoznega in sla-be volje brez tistega, kar pri-de še v naši javnosti.

Kaj bi se dalo storiti, da se izboljša naš položaj in prene-ha s tem, kar škodi nam vsem? Potov je več. Najboljši bi bil, da si slednji list dobi v nase-lbini stalnega poročevalca. Na-tistega naj se obračajo drugi dopisniki tiste naselbine, če žele kaj posebnega spraviti v list. Za vzor bi vam postavil Mr. Bukovinskega, ki iz Pitts-burgha poroča v odlomkih vse pojave od tedna do tedna. Vsa-kega malo in vse skupaj je za-nimivo. Tako mesto, kakor je

Cleveland, bi jih imelo lahko več.

Tak zastopnik oziroma red-ni poročevalec bi moral prebavi-ti vse, kar pride do njega in potem spraviti v list tako, da bi bilo zanimivo za vsakega, pa naj živi tukaj ali tam. Kakšna naj bi bila taka poro-čila? Stvarna, kratka, razno-vrstna in koder je mogoče, pre-pletena s humorjem. Nobeno zdravilo ni tako dobro kakor mal nasmech, ki se človeku pri-kaže prav posebno v teh dneh.

S tem, da sem splošno ob-delel gotovo vrsto dopisov, pa ni treba misliti, da nimamo nekaj poročevalcev, in prav pridnih dopisnikov, kateri se drže v gotovi meri dostojnosti. Nekateri dopisi kažejo tako do-bre talente, da jih je škoda, da se niso razvili. Vsek list jih ima. Kdor čita razno, jih po-zna.

Pili so časi, ko se je kaj ta-kega preneslo, ker smo bili mladi. Iskali smo smernice in trčili večkrat ob tega ali one-ga. Vse to je bilo kolikor to-liko na mestu nekako pred pet-indvajsetimi ali tridesetimi leti — danes ni več. Kar je na-sega naroda še med živimi, to se pravi: da čita in podpira to, kar je naše, smo več ali manj v letih. In pravijo, da starost in izkušnje ublaže vse. Ampak pri naših listih in dopisnikih se ne opaža tega. Vse izgleda tako, kakor da hočemo nadalje-vati tam, koder smo pustili pred četrt stoletja. Ni pa re-čeno s tem, da je narod kdaj odobral napade po listih. Za dokaz vam lahko navedem to, da je tretja konvencija SNPL samo zastran tega vzprejela lastno glasilo, ker je bilo prej-snje glasilo Glas Svobode zasto-preveč na polje verskih in o-sebnih napadov. To vem jaz, ki sem tako predlagal in agitir-al med posameznimi delegati.

V petdesetih letih kulturne-ga udejstvovanja bi se bili lahko vsaj toliko navadili, da bi bili dostojni in gentlemanski med sabo. Kako pa izgleda to, da se v poznih letih grizemo in ravnamo med sabo? Ali bi ne bilo umestno, da dobe listi ne-kaj smernice, kako daleč se mo-ra in sme brez skupne škode? Kam pa bomo prišli, če bodo prišala dopise in zbladijve o-pazke celo od omizja, ki se je zbralo na ti ali oni prireditvi?

Naši javni delavci delajo iz ljubezni do svojega naroda. Ni-kdo jih ne plača ne tako ne ta-ko. Pač. Od časa do časa pri-de kake ščene, ki se začne za-ganjati in ravšati, dokler člo-veku ne preseda vse. Koliko ljudi imamo, ki so se umaknili iz javnosti, samo da imajo mir! En človek potegne drugega in tako imamo sadove: prazne društvene seje, picle vdeležbe pri raznih prireditvah in vedno manj podpornikov za naše li-ste.

Človek se na eni strani trudi, da zbere posamezne dele naše-ga naroda, da oživi utrčilo v naši javnosti, da se zgledajo in pozabijo nasprotstva, ki so pri-nesla škodo vsem. Na drugi strani pa pribhajajo v javnost dopisi, ki sproti podirajo vse.

Kam to vodi, ni težko uga-niti. Poleg tolikih življenskih bojev imamo še take, ki so čis-to nepotrebni. Človek s pa-metjo bi rekel: to nam škodi. Tako ve in čuti velika večina. Ali bi ne bil čas, da izpregle-dajo vse to tudi listi in ome-je vse tiste, ki ne vedo več, kje je meja!

POZIV!

MIRA ZABAVNIK, jaz sem zelo bolna in bi te rada videla. Prosim Te, piši mi ali me pa obišči. — TEREZIJA TERDI-NA (ZUCCONI), 1691 Third Avenue, New York City.

4:4—3x

ADVERTISE IN
"GLAS NARODA"

Peter Zgaga

Pred desetimi dnevi sem bil po dolgih dveh letih zopet enkrat na pristni slovenski za-bavi.

Ni bila nobena društvena prireditve, pač pa povsem dru-žinska zadeva: hči mojega pri-jatelja Verbiča, mlada gospa Frances in njen mož, Peter Laci-an, sta dala krstiti svoje-ga prvega otroka.

Krstna slava se je vršila v prijaznem Verbičevem domu v North Arlingtonu, N. J., in je bilo vsega več ko preveč: jeda-če, pijače in lepega petja, kaj-ti povabljenih je bilo tudi ne-kaj članov znanega slovenske-ga pevskega društva "Domov-ina", ki znajo zapeti kot se spodobi.

Mallenn farmerčku, ki je pr-krstu dobil ime Peter, sta bo-trovala Mrs. Verbič, ki postaja po svoji zadnji hudi bolezn čedalje bolj mladosna, in znan-i slovenski tovarnar Mr. Charles Laci-an, ki je ob slo-vesni konstatiral, da bi se mi za Veliko noč spodobilo novo pokrivalo.

Mladi materi in očetu že-lim, da bi imela s svojim pr-vo-rojenjem dosti sreče, gosti-teljem se pa iskreno zahvalim za postrežbo in prijaznost.

Mussolini je torej planil na Albanijo. Kaj ima tam iskati, mi ni znano.

Toliko ne lo debil tam kot je dobil Hitler na Českem, toda iz Albanije je pot do naših kre-jev, po katerih se Mussoliniju že od nekdaj sline cede.

Če jih bo hotel dobiti, jih bo pač dobil.

Chamberlain in Daladier ma-ne bosta ubranila.

In tudi dr. Macek se mu naj-brž ne bo zoperstavil.

Mnogo Srbov in Hrvatov se je že pritožilo, čemu "Glas Na-roda" ne pozna oziroma ne prizna srbskega "č", in piše pristna srbska in hrvaška ime-na s "č" na koncu.

Mi pišemo: Cvetočević, Ste-fanović, Karadžorčević, Jel-čić, Jelić itd. Torej "č", ne pa "ć".

To je zato, prijatelji, ker noben hrvaški ali srbski člo-vep v Ameriki (in menda tu-di v starem kraju) ni še nikdar pisal našega Šušteršiča, Bro-dariča, Pintariča in drugih "čev" s črko "ć" na koncu, pač pa dosledno le s "č".

To ni separatizem, pač pa nekakšna nedolžna nagaživost, ki si jo tudi Slovenci smemo sempoatam privoščiti.

Nedavno me je obiskal Mr. Frank Železnik iz Clevelanda. Z nekim svojim ameriškim prijateljem je bil v New Yorku na oddihu ali po opravih.

Spraševal me je za pot v Little Falls, da bi se rad pri Masletovih ogledal, ker sta z Masletovo ženo Rezo doma iz iste vasi, namreč iz Podlipe pri Vrhniki.

— Pa več kaj ti bo rekla Reza, ko boš stopil skozi vrata? — sem ga vprašal.

— O, vem, — je odvrnil in se nasmehnil.

Vsak, ki je bil kdaj dvakrat ali trikrat v gostoljubnem Ma-sletovem domu, pozna tisti Re-zin pozdrav.

Nedelja bo pa torej Veliko-nočna.

Vsem rojakom želim, da bi jo obhajali v zdravju in zado-voljstvu.

Ni nam kdove kako dobro, toda neizmerno boljše nam je kot bi nam bilo v kakšni evrop-ski diktaturi.

V tej prijetni zavesti bodite vsi lepo pozdravljeni.

NAPOLEONOVA LUBEZEN

ZGODOVINSKI ROMAN

Nadaljevanje

(20)

Jožefina tega ni gledala z prekižanimi rokami. Našla je priključno za razgovor s Cambreresom, ki se ji je bil dolejšal vselej pokazal ustrezljivega. A zvedeti ni mogla od njega ničesar. Na vsa vprašanja ji je odgovarjal z nedoločnimi, nabuhlimi in previdnimi plicami, ki so ji zbujale vtis — in to je hotel — da mu cesar v tej stvari ni razodel svojih namenov.

Govorila je tudi z Maretom. Ta se je skrtil za brezpozorno molččnost, ki mu jo nalaga njegov položaj. Vse prizadevanje je bilo boje v teno. Teda je jela obupavati.

Teden dni po tem, dne 30. novembra, je bila cesarica pritožena s tistimi dvema ženama, ki ji niso bili razen Hortenze najbolj zaupala, to je z gospe de Remusat in gospe Junotovo, ki je bila nedavno tega dobila naslov vojvodinje Abranteske, sama v svojem salonu v Tuilerijah. Dala je svojo pobitost duška. Toliko dni se ji je bila upirala, a zdaj je čutila, da je izgubljena. Nič ni moglo odvrniti udarca, ki se ga je bala že ves čas, odkar se je bil Napoleon vrnil iz Egipta; udarca, ki se mu je bila umikala toliko let! To pot je bil neogiben.

Prijateljici sta jo izkušali ohrabriti. Gospe de Remusat, ki je bila nagajena k živčaji, je priporočala diplomatsko ravnanje. Jožefina naj pridobi časa, naj se dela vdanu in naj potrubi prvo videno, da znova osvaja cesarja, kakor se ji je posrečilo že nekajkrat — na primer zadnje v Marraecu.

"Potrpim naj!" je vzklila Jožefina. "Koliko sem že potrpela! Vi veste, Klara; saj ste bili priča nekaterih strašnih nastopov, ko me je zaradi mojih potroškov obsopal z očitki, od mene pa tirjal, naj izpregledujem njegove zabave; da, celo žalil me je in posval. Vse sem prenesla, vse potrpehla. In vse je bilo zaman. Še moja prijaznost je le brana njegovemu srdu. Kaj bi še iskala vzrokov? Noče me več, to je vse!"

Gospe Abranteska, bojevit duša v mrševnem telesu, je dala nasvetovalec odpor. Kot vajakova žena, ki je bila odraščala v rodbinskem krogu Bonapartovih, in kot resnična prijateljica ni dolgo izbirala besedi: "Konec koncev, madame, vam cesar ne more vzeti krono, ne da bi zinil, zakaj. V Franciji ni navade, da bi

cesarice ali kraljice kar tako podili iz hiše. In Napoleon vam ne bi prizadejal te žalitve, niti tedaj ne, če bi mogel. Saj se nima za kaj pritoževati na vas. Za razporoko je po Junotovem mnenju treba soglasja. In če se vi ne soglašate, je cesar vključno svoji oblasti brez moči."

"A kako naj mu odbijem soglasje, če ga bo terjal? Tako neznansko se ga bojim..." In še, ko sem mu res dolžnica za vse."

"Tudi on je vasemu veličanstvu velik dolžnik," je z medenim glasom rekla gospe de Remusat. "Dolžnik za vsa srečna leta."

"Oh," je vzdihnila Jožefina, "saj več ne govori z mano."

Zagledala se je predse, nekoliko pomislila in nadaljevala:

"Odrči se krone, mi ne bi bilo težko. Mnogokrat me je težila. Kot vladarica nisem bila nikoli srečna kakor prejšnji dni. Saj nisem po svoji volji postala cesarica. Da je ostal Napoleon konzul, bi bila povsem zadovoljna. A ločiti se od njega po tolikih letih skupnega življenja in ga videti poročnega z drugo, ki utegne biti mojim otrokom celo sovražnica — to je bridko!"

"Zato se morate boriti, madame!"

"Nimam toliko poguma. Če bi imela opravka samo z Bonapartom, bi bilo seveda še ne kaj upanja. Toda njegova rodbina me preganja. In ta Fouché, ki govori z tujim sleheri dan, med tem, ko ga jaz niti več videti ne morem! Ta je najin zli duh, ki me je hotel storiti svojo igračo. Zoper njegovo zvižanost in zavratnost sem brez moči. Ne, le naj storita, kar hočeta. Naj me zapodita! Ne bom se branila. Mojih moči je konec..."

Nato je poprosila prijateljico, naj jo pustita samo, ter naročila službojcemu komorniku, da ne sprejme do obeda nikogar več.

V kotu ob kamnu se je skrčila v velik blazinjak, si pod prla glavo z rokami in se v nastopajočem somraku vdala svojim mislim. Kdaj pa kdaj je ogenj vzplapolal ter osvetlil zlate okraske na pohištvo in stropu...

Kje so bili časi, ko je ognjevit prevzela, ljubosumni Bonaparte vojeval v Italiji in ji pisal žarka, strastna pisma, na katera mu je le kratko in suho odgovarjala, ako je vob-

če utegnila odgovoriti. Takrat je rekla o zmagovitem mladem vojskovodji, ki jo je rotal, naj pride za njim v Milan, da jo objame, ko je še gorela v njeno vročico bojev za Lombardijo: "Smesen je, ta Bonaparte." Takrat jo je oboževal, in ona, ravnodušna in brezbržna do njega, ga ni ljubila. Zdaj je pa ni ljubil več, samo nekakšna navada ga je priklepala k nji. In tudi ta vez se je že trgala. V nji se je bilo med tem zbudilo čustvo zanj, kolikor je bila njena lahkomiselna natura sploh zmožna čutiti. Visela je na njem kot na možu, ki jo je bil povzdignil in storil slavno, možu, od katerega je bila odvisna prihodnost njenih dragih. Podlegla je bila vplivu te premočne, trdovratne nature. Zdalj, ko je šlo z njo navzdol, se je oklepala te velikolepe priče svoje mladosti in lepote. Osvajala je bila osvajač. Evropa je bila njegova, in on je bil njen. In zdaj, ko je videla, da ga izgublja, je čislala vse na njem ter obžalovala izgubo njegove slave, njegovega zaupanja in njegovih objemov.

Svedela bi se bila mogla upreti, kakor ji je svetovala vojvodinja Abranteska, če bi bilo v nji več ponosa. Togi cesarici v škrlatnem plašču se Napoleon ne bi bil upal do živnega. Škandal, ki se je njegov meščanski razum grozil pred njim, bi ga bil tudi to pot še prisilil, da bi bil odložil svoje načrte. Vojvodinja je imela prav: siliti je v razporoko ni bilo moči. Nekdanje zablode so bile pozabljene. Zdalj je bila zvižana nad vsak očitke, in on edini je bil nezvest. Ozir na korist države? O tem ni bilo nikjer nič rečenega, ne v Napoleonovem zakoniku ne v ustavi cesarske rodbine. Trdna volja bi ji mogla ohraniti krono.

A to lahkomiselno, zabave željno in ljubko bitje ni imelo volje. Krona proti želji tistega, ki jo je bil v stolnici Naše Gospe ovenčal z njo, proti koristi moža, ki ga je obdruževala in ljubila, ne, to ni bilo mogoče; čutila je, da se za takšno pot ne more odločiti.

Sluga je vstopil, prižgal sveče in naložil novih polen v kamini, na katerem se je v nadnaravnih svetlobah žarilo Napoleonovo oprje, delo mojstra Canove.

Dolgo ga je vsa žalostno opazovala, nato pa rahlo zmajala z glavo, rekoč si: "Ne se boriti. Ganiiti ga..."

Ob šestih sta se odprli obe krili vrat. Napoleon je vstopil. Jožefina se je zdržnila iz svoje zamišljenosti. Šel je proti nji. Po štirih tednih sta bila prvič sama. Kaj ji bo povedal?

Videl je njene zardele veke, njeno razdejano obličje. Kako se je bila postarala v svojem gorju!

Srce se mu je skrčilo. Kri mu je planila v glavo, a takoj nato je spet prebledel, kakor pri vsakem nenačnem razburjenju. Odvrnil je oči od nje ter je govoriti odsekane, brez-zvezne besede.

Niti ga ni poslušala niti ni razumela, kaj govori. V tem polomu ji je ostal zvest samo en nagon. Gledala se je v majhnem zrcalu. Ko je videla svoj blede, uvel obraz, so ji zalile oči nove solze. Bila je slabo pričesana. Vzela je z zrcalne mižice velik, bel, izvezen tenični klobuk, si ga dela na glavo in zavezala trak pod obradkom, da bi skrila obraz. Napoleona je to zabolalo. Konec koncev ni bil on kriv tega gorja, ampak usoda, ki je vladala njenemu življenju. To bi bila vendar morala razumeti. Njegovo sočutje se je izpremenilo v grenko razdraženost. Teda so naznanili, da je obed podan.

"Pojdiva," je rekel, "treba je, da prideva do kraja," — in ponudil Jožefini komolec.

zbirala vsa rodbina, so podajali obede samo za cesarja in cesarico, zgoraj v sprejemnici na majhni mizi.

Med obedom, ki je trajal ko maj četrt ure, ni nobeden iz med njiju izpregovoril besede. Jožefina je odbila vsakršno jed. Napoleon je jedel hlastno. Dasi drugače ni pil, si je dal od pazeta, ki je nalival, zaporedoma natočiti več kozarec chambertina. Nazadnje je vrigel prtič na mizo ter vprašal prefekta palače: "Kakšno je vreme?"

Ne da bi počakal odgovora, je odšel v sosednjo sobo. Cesarica je počasi krenila za njim. Cesar je vzel svojo skodelico kave pazetu iz rok ter mu dal znamenje, naj odide.

Ko so bila vrata zaprta, je prisedel k Jožefini in čisto tiho dejal:

"Jožefina, če bi vedela, kako mi težiš srce. V dno duše me boli, ko te vidim tako žal-

ostno. Samemu sebi moram delati silo. Sklep, ki sem ga storil, me muči bolj kakor tebe, verjemi mi. Saj si videla: vse sem poizkusil, da se ga ognuem. Toda ovir je bilo preveč. Morava se vdati v to, kar je, in se povzdigniti sama nad sebe."

Bilo je, kakor da bi napadal cesarico silen krč. Zvila je roke in zagnala dva ali tri kratke, presunljive krike. Nato ji je znova pretreslo živce, zadržala je s stola in težko tebehlila na tla. Cesar je prestrašen stekel k sprejemnici in zaklical na pomoč. Prefektu palače, gospodu de Beassetu, je Napoleon razburjen velel: — "Stopite noter, Beausset, in zaprite vrata."

Ko je iznenada omedlela Jožefina, se je Napoleon silno prestrašil. Cesarica, ako bi bila pri zaveti, bi se čudila temu, ker je bila zagotovljena, da

Naročniki!

Pazite na ŠTEVILKE poleg naslova, ki pomenijo: prva mesec, druga dan in tretja pa leto, kdaj vam naročnina potee. Naprimer: — 5.5.39

TO POMEMI, da vam je naročnina potekla 5. aprila 1939

Poslajte pravočasno, da nam pritrhanite nepotrebno delo pošiljanja opominov.

GLAS NARODA, 216 W. 18 St., New York

je popolnoma izgubila ljubezen in spoštovanje moža. Napoleon je bil uverjen, da na edin način kako bi ohranil stalnost vsega, kar je pridobil za Francijo, bi bilo s tem, da bi ustvaril dinastijo Bonapartov. Kako bo vplival ta jasen dokaz

zene na bodoče kretnje velikega vojskovodja? — Dalje v prihodnji prilogi.

ADVERTISE IN "GLAS NARODA"

Knjige, katere toplo priporočamo

MORSKI RAZBOJNIK. Spisal Fred. Marryat. (193 strani.) V duhu čitatelja oživi romantika v najbolj pestrih barvah. — Kri in ljubezen. — Viteštvo in maščevanje. — Časi, v katerih sta spretnost in gibčnost odločevali. Cena 85c.

MORSKI VOLK. Spisal Jack London. (328 strani.) — Eden najboljših romanov znamenitega ameriškega pisatelja, ki je pisal svoje romane največ po svojih lastnih doživljajih. Roman je zanimiv od prve do zadnje strani čitatelja ga ne bo odložil, dokler ga ne bo prečital do konca. Cena \$1.25

OD ŽIVLJENJA STRETA. Spisal M. J. Brene. (337 strani.) Strašna usoda šestnajstletne mladenke, ki je iz radovednosti zašla v nepoznano življenje ter prežgoda padla po krivdi drugih. Povest je pisana v obliki dnevnika. Cena \$1.50

OGENJ. Spisal Henry Barbusse. (337 strani.) Pretresljiv opis prizorov iz svetovne vojne. Edinole mojster kakor je Barbusse je mogel napisati kaj takega kot je "Ogenj." Cena \$1.00

ODISEJ IZ KOMENDE. Spisal Ivan Pregelj. (269 strani.) Opis lanberske gospode bo ostal v spominu slehernemu, ki ga bo prečital. Pregelj je mojster sloga in jezika. Priročno je ga med najboljših sodobnih slovenskih romanopisce. Poleg romana vsebuje knjiga še nekaj krajših črtic. Cena \$1.50

ZGODBE ZDRAVNIKA MUZNIKA. Spisal Ivan Pregelj. (98 strani.) Pregelj je eden najboljših slovenskih pisateljev. Ta zgodovinska povest prav nič ne zaostaja za njegovimi drugimi deli. Pregelj je globok, navzlic temu pa lahko razumljiv tudi preprostemu človeku. Cena 70c.

POD KRIVO JELKO. Spisal Peter Bohinc. (160 strani.) Rokovnjači na Gorenjskem. — Črni graben. — Veliki Grog. — Primeri rokovanjaške govorice. Povest temelji na zgodovinskih virih ter je poleg Jurčičevih "Rokovnjačev" svojevrstna v slovenski književnosti. Cena 55c.

POD SVOBODNIM SOLNCEM. Spisal Franc S. Finčgar. 2 zvezka 300 in 368 strani.) Po izjavi kritikov je to najboljši zgodovinski roman. Opisuje življenje starih Slovencev. Mladega Iztoka je zanesla pot v Bizano, današnji Carigrad, kjer se je seznanil z Ireno ter se zaljubil v njo. Cesarica si je zamaš prizadevala ujeti ga v svoje mreže. Cena \$4.00

POSLEDNJI DNEVI POMPEJA. Spisal Bulver. (2 knjigi in 280 strani.) Zgodovinski roman iz časa, ko je bohtelo razkošno življenje v Pompejih in Herkulanumu. Borbe s amfiteatru. Spletke egipčanskega "čarovnika." Glauk in njegova ljubezen. Strašna usoda. Cena \$1.25

PUSTOLOVŠČINE DOBREGA VOJAKA ŠVEJKA. Spisal Jaroslav Hašek. (2 zvezka 263 in 230 strani.) Če se hoče od srce nasmejati, čitajte to delo slavnega češkega humorista. Britka satira na staro Avstrijo. Švejkove pustolovščine ne izvajajo iz človeka samo smeha, pač pa krotot. Cena \$2.40

POVESTI IZ DNEVA IN NOČI. Spisal Guy de Maupessant. (157 strani.) V knjigi je zbranih dvajset najboljših črtic slavnega francoskega pisatelja. Vse od prve do zadnje so skrajno zanimive ter neprekosljive po svoji vsebini. Maupessant je eden najbolj čitanih pisateljev. Cena \$1.00

ROMAN TREH SRC. Spisal Jack London. (432 strani.) Ena najbolj zanimivih in najdaljših povesti slavnega ameriškega pisatelja. Ko je človek prične čitati, se ne more odtrgati od nje. Jack London je mojster opisovanja, navzlic temu je pa roman na vso moč živahen in zanimiv. Cena \$1.50

SAMOSILNIA. Spisal Anton Navačan. (153 strani.) Knjiga vsebuje deset povesti slovenskega pisatelja Navačana, ki se je proslavil s svojo zbirko "Naša vas." Snov je povetini vzeta iz življenja naših rojakov iz bivše Štajerske. Cena \$1.50

STEFAN GOLJA IN NJEGOVI. Spisal Ivan Pregelj. (253 strani.) Tragična usoda župnika Golje, potomca tolminskega puntarja. Njegova puntarska kri je prav do smrti kljubovala. Knjiga vsebuje poleg drugih črtic tudi dve klasični pridigi Tomaža Butarja. Cena \$1.50

TARZANOVE ŽIVALI. Spisal Edgar Burroughs. (294 strani.) Nadaljevanje "Tarzana," ki je že vsaj po imenu znan vsakemu omikaneu. Dasi je snov povesti neverjetna, se lahko čita in se človek polagoma tudi v neverjetnost zviži. Cena 85c.

TOLOVAJ MATAJ. Spisal Franc Milčinski. (151 strani.) Naš najboljši humorist je zbral v tej knjižici nekaj črtic, ki so tako ljubke in pristrčne, da čitatelj ob čitanju zares uživa. Posebno zgodba o Cefizlju je naravnost klasična. Cena \$1.00

UMIRAJOČE DUŠE. Spisal Ilka Vašte. (220 strani.) Roman iz stare Ljubljane. Značaji so izrazito opisani, istotako tudi takratne navade. Ljubljana nam je povetini znana iz začetka sedanjega stoletja, kdor jo pa hoče poznati iz prejšnjih stoletij, naj prečita ta roman. Ne bo mu žal. Cena \$2.50

CVETJE V JESENI. — VIŠOŠKA KRONIKA. Spisal Ivan Tavčar. (418 strani.) "Cvetje v jeseni" in "Višoška kronika" sta najboljši dela pisatelja Tavčarja. Kritika je soglasnega mnenja, da je v teh dveh delih prekosil samega sebe. Obe se jani se vršita v Škofji Loki oziroma v Poljanski dolini. Cena \$2.50

ZADNJA NA GRMADI. Spisal Franc Jaklič. (268 strani.) Tudi dolenska Ribnica je imela svoj čarovniški proces. Pisatelj Jaklič je na podlagi zgodovinskih virov dobro opisal preganjanje in kaznovanje "čarovnic," ki so bile sicer povsem nedolžne ženske. Cena \$1.00

ZADNJA PRAVDA. Spisal J. S. Baar. (184 strani.) Povest je prevedena iz češčine. Ob čitanju se čitatelj vživi v življenje nam sorodnega češkega človeka. Baar je priznan češki pisatelj, in boljšega prevoda si skoro ne moremo želeli. Cena 85c.

ZLOČIN V ORCIVALU. Spisal E. Gaboriau. (246 strani.) Gaboriau je bil bolj ustvarjen za detektiva nego za pisatelja, dasi je tudi kot pisatelj nedosegljiv. Čitatelj ne reši v romanu zagonetke, dokler ne prečita do konca. Cena \$1.00

ŽIVI VIRI. Spisal Ivan Matičič. (411 strani.) Najznamenitejše delo pisatelja "Na krvavih poljanah." Pisatelj je segel v najbolj zgodnjo zgodovino ter mojstrsko razvil snov do današnjih dni. Lepo vezana knjiga bo kras vsaki knjižnici in vsak jo bo čital z zanimanjem. Cena \$2.00

AGITATOR. Spisal Janko Kersnik. (99 strani.) Janko Kersnik je poleg Jurčiča najbolj znan in priljubljen slovenski pisatelj, kar jih je živele v drugi polovici devetnajstega stoletja. Njegovega "Agitatorja" bo sleherni čital z užitkom. Cena \$1.00

HOI CESARJA MONTEZUME. Spisal M. Rider Haggard. (383 strani.) Delo, ki zavzema odlično mesto v svetovni literaturi. Napeto do skrajnosti. Čitatelj bo roman z užitkom prečital od začetka do konca. Cena \$1.50

Knjige Družbe

sv. Mohorja

SEST KNJIG

1. Koledar za leto 1939
2. Zgodovina slovenskega naroda
Spisal DR. JOS. MAL
3. Življenje svetnikov
4. Slovenske večernice POVEST—"IZUM"
Spisala Metod Jenko in Viktor Hassl
5. Čuda narave
Spisala MARIJA AHAČIČ
6. Ura češčinja

VSEH ŠEST KNJIG za \$1.35

Naročite pri:

KNJIGARNA "GLAS NARODA"

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

Slovenic Publishing Company

Razen ob nedeljah, ko se je

Kratka Dnevna Zgodba

G. KOROLENKO:

POMLADNA IDILA

Stenailo se je. V borovju se je dvigalo nad rečico majhno maselje, ki je tonilo v tistem posebnem somraku, katerih so polne jasne pomladanske noči, kadar iz zemlje dvigajoča se megla zgošča je gozdne senice in zastira širna prostranstva s srebrnomodrim dimom.

Selo mirno dremalje. Komaj je še videli temne obrise ubožnih koč, ponekod plapolajo ognji; včasih zaškrpljejo vrata, zalaja pes ter zopet utihne; od časa do časa se prikažejo iz tiho šumečega gozda oblike posevov, prijezdi jezele, ali pa zaškrplje telega. Tako se zbirajo prebivalci pomladnih naselbin v svojo cerkev, da pozdravijo pomladanski praznik.

Cerkev stoji na holmu, čisto sredi vasi. Skozi okna svetijo luči. Zvonik — star, visok, temen, — se dviga visoko v modrino.

Stopnice skripljejo... Stari mežnar Mihojič se dviga v zvonik in že zasije v prostranstvu njegova svetilka tako kakor bi po nebu zletela zvezda.

Starce se težko zvirajo po strmih stopnicah. Stare noge so mu že odpovedale, sam je že otrujen, vid mu že peša... Čas je, da bi starce počival, dočler mu Bog ne pošlje smrti. Preživljal je sinove in vnuke, spremljal k pogrebu stare in mlade, a sam je še vedno živ. Težko je... Mnogokrat je že doživel pomladanski praznik

in zračunal je že tudi kolikokrat je šlutil usodno uro prav na tem zvoniku. In zopet ga je Bog privedel semkaj...

Mežnar je stopil k lini in se komoleci naslonil na ograjo. Spodaj okoli cerkve so se v temni nejasni svetlikali grobovi vaškega pokopališča in stari križi so bili videti, kakor bi črvali grobove s svojimi rokami. Tu in tam so se nad njimi sklanjale še neozelenjele breze.

Od tod, od spodaj, se je k Mihojiču širil dišeči vonj mladega brstja, a sapica je pihala s turobno tišino večnega sna.

Kaj bo ž njim čez leto dni? Ali bo zopet tu, na višini, pod bronastim zvonom, budil z odmevajočim udarom rahlo dremajočo noč, ali bo ležal — tam zunaj, v temnem kotu pokopališča, pod križem? Bog ve! Še vedno, kadar je Bog dal praznik, je bil pripravljen, da bi ga pozdravil: "Slavi Ti, Gospod!" Šepečejo starčeva usta že iz navade in Mihojič gleda kvišku, kjer se na nebu blešči milijoni gorečih zvezd ter se križa...

"Mihojič, he, Mihojič," ga kliče spodaj stojajoč glas nekega starca. Stari cerkovnik gleda kvišku na zvonik, položi dlan k mežikajočim ter solzavim se očem, a vendar ne vidi Mihojiča.

"Mihojič he, Mihojič! — Kaj, ali si zadremal?" mu neko zakliče psodaj.

"Kaj je?" se mu odzve starce in naglo skoči na noge. "O Bog! Ali sem res zadremal? Lahko me je srnil!"

In Mihojič je naglo, že iz navade pograbil vrvi. Spodaj okoli cerkve se je, kakor mravlje po mravljišču, razlila množica kmetov, v zraku je zaplaval glasovi velikih in malih, ki se zbirajo v en sam zbor in mu pojejo o sreči in radosti, ki je ni nikoli videl v svojem življenju. In stari mežnar kliče: "Kristus je od mrtvih vstal!"

Ta klic je segel starcu prav do srca. — In Mihojič se zli, da so v temi še bolj zasvetili plameni voščeni sveti, in da se je še bolj razgibala množica da je zaviralo bandero, da je lahni veter zajel glasove molitve in jih v širokih zamahih ponesel v višino, kjer so se zliži z groniškim prazničnim zvonjenjem...

Še nikoli ni tako zvonil stari Mihojič. Zdelo se je, da je trpljenja polno starčovo srce postalo mrtvi bron, katerega zvoki so peli, trepetali, se smeiali in jekali, ter se zbirali kakor roj in se dvigali kvišku prav k zvezdnatemu nebu in zvezde so se bolj in bolj razplamtevale, bolj žarele, a zvoki so se tresli in razlivali ter zopet padali na zemljo.

Močan bas je grmel tako močno, da so se glasovi razlegali do neba: "Kristus je vstal!"

In dva tencerja, ki sta vzdrhtevala od zaporednih udarcev železnih sre, sta mu odpevala

radostno in zvonko: "Kristus je vstal!"

In zdelo se je, da stari zvonik drgeta in da se majo, medtem ko je veter — ki je staren razpihal lice — mahal z mogočnimi krili in ponavljal: "Kristus je vstal!"

In staro srce je pozabilo na življenje, polno skrbi in ponižanj... Pozabil je stari mežnar, da se je zanj življenje umaknilo v mračno in tesno višino, da je sam na svetu, kakor stara, trhla klada, ki jo je zrušila nevihta... Poslušal je zvok, ki pojejo, kakor bi se jokali, letijo k visokemu nebu ter padajo k zemlji, zli se mu, da ga obkrožajo sinovi ter vnuki, da so to njihovi radostni glasovi, glasovi velikih in malih, ki se zbirajo v en sam zbor in mu pojejo o sreči in radosti, ki je ni nikoli videl v svojem življenju. In stari mežnar kliče: "Kristus je od mrtvih vstal!"

Ta klic je segel starcu prav do srca. — In Mihojič se zli, da so v temi še bolj zasvetili plameni voščeni sveti, in da se je še bolj razgibala množica da je zaviralo bandero, da je lahni veter zajel glasove molitve in jih v širokih zamahih ponesel v višino, kjer so se zliži z groniškim prazničnim zvonjenjem...

Še nikoli ni tako zvonil stari Mihojič. Zdelo se je, da je trpljenja polno starčovo srce postalo mrtvi bron, katerega zvoki so peli, trepetali, se smeiali in jekali, ter se zbirali kakor roj in se dvigali kvišku prav k zvezdnatemu nebu in zvezde so se bolj in bolj razplamtevale, bolj žarele, a zvoki so se tresli in razlivali ter zopet padali na zemljo.

Močan bas je grmel tako močno, da so se glasovi razlegali do neba: "Kristus je vstal!"

In dva tencerja, ki sta vzdrhtevala od zaporednih udarcev železnih sre, sta mu odpevala

radostno in zvonko: "Kristus je vstal!"

In zdelo se je, da stari zvonik drgeta in da se majo, medtem ko je veter — ki je staren razpihal lice — mahal z mogočnimi krili in ponavljal: "Kristus je vstal!"

In staro srce je pozabilo na življenje, polno skrbi in ponižanj... Pozabil je stari mežnar, da se je zanj življenje umaknilo v mračno in tesno višino, da je sam na svetu, kakor stara, trhla klada, ki jo je zrušila nevihta... Poslušal je zvok, ki pojejo, kakor bi se jokali, letijo k visokemu nebu ter padajo k zemlji, zli se mu, da ga obkrožajo sinovi ter vnuki, da so to njihovi radostni glasovi, glasovi velikih in malih, ki se zbirajo v en sam zbor in mu pojejo o sreči in radosti, ki je ni nikoli videl v svojem življenju. In stari mežnar kliče: "Kristus je od mrtvih vstal!"

Andrejančev Tone

Mladostni spomini najstarejšega fanta v Poljanski dolini.

Nadaljevanje

PIŠE JOHN BATICH

Ob drugi priliki so lovci priredili lov neke v Hribih. Nace je povabil Toneta, ker sta bila oba lovca, naj gre z njim na lov. Mimo grede pa da gresta zopet nekam, kjer je on zopet nekaj zasledil. Rečeno, storjeno, kot pravijo, oba pripravita puške in se založita v municijo. Celi dan sta tavalje za lovei po goščah, ne da bi bila vsaj na kakega zajca naletela. Proti večeru pove Tonetu Nace, da tam gori na neki večji kmetiji je dekle za katero pravijo, je posebna in tudi precej dote bo imela, kar 2000 fl. Za tedaj je bila že to posebnost. Mahneta jo naravnost proti kratki razdalji do hiše, kjer se je že videla luč. Ko prideta do hiše, se oglasi domač pes, ki so ga imeli na verigi in se lajaje zaganja proti njima. Tone mu pomoli puško in pes je stisnil svoj rep med noge. Stopita na hišni prag ter zaupijeta: "dober večer. Dobro večer," je bilo tu, di slišati glas iz kuhinje. "Ali je oče doma," povpraša Nace, "prišel sem, da se zmeniva, če mi bo spravil les, ki sem ga kupil tu in tu, v dolini." Iz bleve pride postaran človek, ki je bil Nacetu bolj malo znan, bolj pa njegovemu očetu. "Aha, da ti si ta mlad Anžonove. Tvojega očeta sem dobro poznal, bila sva prijatelja." "To sva tudi midva," mu odvrne Nace. "Ta pa, ki je z menoj, je pa Andrejančev Tone, fant, ki vem, da ste že slišali o njem, da ga mu v dolini ni para."

"Da, da, velikokrat se je že pri nas govorilo. A, da ta je," mož potegne svojo čepko iz žepa, išče, brska se po žepu po kresalu. Tone naglo seže v žep po "mašince" podrgne ob hlače in posveti se, ter povpraša starega moža, kje da ima fajfo, da mu jo prižge. Tone mu prižiga, mož ostro ter enomerno gleda v Tonetov obraz. Dedec je kar od veselja sline požiral, ko je gledal v Toneta, brez da bi se mogel saj tobak užgati, ponudi mu v drugo. A mož odvrne, "pojmo v hišo, bomo tam prižigali." Vsi trije po temni veži storkljajo v hišo, kjer so se pripravljali za večerjo. Bilo je pri hiši, poleg starih, dva mlajša fanta, hlapec, dekla in pastir ter tri dekleta od 15-24 let. Starejšo bi bili menda radi oddali. Ko sta bila v hiši, sta jo klonatala "gor in dol", da je ta stari večkrat velel, da naj sedeta. V kuhinji so bili ta čas glasni pomenki na račun teh dveh, ki sta s puškami v hiši. Posebno starejša dekle je poznala Toneta, če prav ni vedel zato. Zakaj, Toneta so poznali že tedaj po vsi dolini, posebno se mlajši ženski svet. Počasi so nosili večerjo v hišo, s katero je bilo opaziti, da malo odlašajo. Ker je postajalo pozno, Nace povpraša ta starega kaj bo s tisto stvarjo, ki imata radi nje govoriti. Dedec je zamahnil z roko, čes, da bova že v Poljanah se zmenila v nedeljo. S tem je hotel napeljati pogovor na kaj drugega. Prinesel je z omare flašo v kateri je bil brinjevec, katerega je stari rad enkal za zdravje. Poišče tudi stamperl, ki ga gre v vežo oplaknit ter postavi oboje na "mentergo", v drugem kotu, h kateri je velel naj obe prisedeta. Nato je velel prinesiti kruha. Čez malo časa prinese dekle, ki je bilo za možitev, hleb in položi z nožem poleg na mentergo, (t. j. nekaka miza v kateri se mesi za kruh). Ko se obrne, postrani pogleda Toneta in sede k peči na klop. Bila je z belim predpasnikom, ki so jih takrat dekleta nosile

in drugače tudi praznično oblačena, vse drugače kot dekla, ki je prišla v nezavezanih čevljih, najbrž vsled firbea v soba ter zavezala v Toneta, kot da bi še nikdar nobenega človeka na videla. To je bilo dekletu pri peči odveč, ter je velela dekle, da naj gre še do večerje krave pomolžiti v hlev. Tone in Nace sta pokašala brinjevec, da si je bil izvrsten, toda ne za mlade ljudi. Tudi Tone je napil in ponudil dekletu, ki ga je opazovalo, a je tudi od klonila, čes, da žganja sploh ne pije, posebno se brinjevec ne, ki ga pije le oče, in še ta ne po njem se bolj siten, čeprav, kot pravi, da mu je za zdravje.

Treba je začeti. Nace in Tone sta dajala znake eden drugemu da se zopet njima ne bo predolgo zavleklo. Pridi še mati v hišo, brisajoč roke ob prepasnik. Zagledala se je v puške, ki sta jih imela pri sebi. "Ali sta bila na jagi; ja, pa ni nobene stvari več po tukajšnjih gozdovih. Vse divji lovei pobijejo." Morda bo pri vas kaj!" nadaljuje Nace. "Mislim, da ti le dva in tale, bi bila za skupaj," namigne Nace proti dekletu in proti Tonetu, ki je stal sredi sove, oprt na cev puške. "Kaj, — da bi oba ustrili!" pogleda začudeno v Naceta. "Ne, ne, da bi se vzela in postala mož in žena, če razumete," pravi Nace. "To pa ja, je že prav, kar vzameta se naj. Vedno pripoveduje, da ne bo več doma, da bo šla služiti v mesto, omoži se naj, da bo že konec."

Tedaj stopi še stari oče v hišo, ki tudi ponovi, "da, da, meni je že prav." — Samo dekle sramežljivo vije roke in se nasmehne proti Tonetu, rekoč, "Od kod si pa?" "Iz Srednjevasi, saj menda že veš, Andrejančev Tone."

"Meni je vse eno, pa naj bo," odvrne dekle in pogleda v Toneta.

"Dobro, pridemo še v nedeljo gor in se bolj natanko zmenimo," pripomni Tone, "ker nočjo tako ni nič, pozno je že in se nama mudi domov." Pri tem pogleda na nizo in vidi, da nekdo čaka na večerjo. Drugi so se še mudili od zunaj, ki jih ni bilo na spregled, tudi hlapec, dasiravno je bilo slišati njegovo zvižganje od zunaj, ni bilo blizu. To je pomenilo, da je bilo njegovo delo za takrat opravljeno.

Pripravita se za odhod. Stari opazi, da nista nič pila, se začudi, kaj brinjevec ne marata. Opravičita se, da žganje je dobro toda ne vedno in za vsakega, sploh pa nista potrebna. Bomo pa drugič pili, saj se prijememo. Pripravita se k vratom. Dekle za Tonetom in stara dva za njima. Nace in Tone želita vsem "lahko noč." Dekle stisne Toneta za roko in mu zašepeta, "Le glej, da prideš gotovo." "Ja, ja, za gotovo, lahko noč."

In z Nacetom sta jo odrinila v temno noč. Šele kot sta že bila precej daleč od hiše, sta se še le ogledala, da sta videla pot po kateri sta jo urnih korakov mahala navzdol. Prišla sta do gostega bukovega gozda. Zopet sta le malo videla in tako bila vedno drug drugemu na petah.

Kar naenkrat prične padati kamenje na pot.

"Kaj vraga to pomeni?" To ju ni spravilo v zadrego. — Sprožita par strelav po vejah. Padanje kamenja je za trenotek prenehalo, a se zopet usuje. Tonetu se pade kamen na hrbet.

"Tako ne bo nič," si misli ta, spraznita puške ter naba-

šeta nanovo. Oddasta še par strelav tja, odkoder je kamenje padalo. To je pomagalo. Morda so napadaleci mislili po prvih streljih, da se v temi streljati ne da več in da imata puške na kapselj, kot so jih divji lovei navadno rabili. Srečno sta prišla do Loga ter tam krenila na cesto in naprej v Poljane, kjer sta v gostlini pri Kosmovem Tinetu pripovedovala, kaj vse se je ta dan zgodilo. Bili so to divji lovei ali pa je hlapec, ki ga od nikoder ni bilo, organiziral napad na najo, ker se je bal za dekle seveda. "Kot je bilo zgovorjeno, tja gori nista silila več, da je dekle še dolgo, ko je prihajala v Poljane, gledala za Tonetom."

In pripomni je Tone: "Ti isti junaki pa, ki so za namu metal polena in kamenje, so se kot so povedali, doma visoko postavljali z krivci. Toda kadar so šli v Poljane jih niso prinesli daleč kot do farovške štale ali do Podpečja. Če bi bili prišli z njimi v Poljane bi bili igrali po Locihici zajedno njih klobuki."

"Še nadalje, moj sosed Petelin, selaj že ranjki Jaka, s katerim sva bila vedno dobra prijatelj, je vedel za moj težki položaj doma. Svetoval mi je, naj svojo srečo se z njim poskusim. On je vedel za lepo priliko doli v Brodeh, kjer je bil znan. Tu je bila dekle, ki se je možila na levo posestvo." Sklenila sta, da odrineta ob priliki vsaj na ozled. Tonetova oče ta bo pa skušal, da mu bo dal toliko dote kolikor bodo doli od njega zahtevali. Šla sta kar sredi tedna in to opoldne.

Sosed Jaka je zapregel konja v svoj "bagerl" k njemu prisede še Tone in "hi, gi"! Žena zapazi in kriči za njima: "Kam pa, kam!" "Ajdo kupovat za seme!"

Pod sv. Volbenkom doliheta dekle, ki se je obnašala v govorenju kot izkušena omežena kmetica, in jim je povedala, da tudi gre v Brode. Med potjo so marsikaj govorili, in vprašala sta jo, če pozna to in to v Brodeh, ki je na neki kmetiji za možitev, kar je pritrdila. Privzeli so do mesta ter zavili v vas in peljali prav tja, kjer je čakala tista na možitev. Voz se ustavi. Vsi trije stopijo z voza. Ženska se jima zahvali za vožnjo in pristavi, da tista, h kateri sta namenjena je ona, ki pa niti malo ne misli na možitev, vsaj tako dolgo ne, dokler so take razmere pri hiši. Eden izmed njenih bratov je pri vojakihi, dva druga v starosti 17 in 19 let, sta pa za vse drugo samo za kmečko delo ne. Tako mora jo imeti dekle in hlapec. Z materjo ni veliko, istetako z očetom, ki ima še navado, ko gre ob nedeljah k maši v Loko, potem po vseh gostilnah mašuje, tako da mora vedno z vozom po njega. Če ne, že pride v ponedeljek mesar ali kdo drugi po kako živinč, čes, da mu ga je oče v nedeljo prodal. Tako mora ona skrbeti doma za vse, da gre svojo pot. Če bi pa še kakega zaničevega dedca dobila, bi pa še zanj morala skrbeti.

Oba sta jo malo debelo gledala. Ona, prime še Toneta za roko, rekoč: "Tebe poznam še samo po imenu, in z vajinim namenom zaenkrat se ne bo nič."

Petelinu pa pravi: "Vas pa že dolgo poznam, da ste Petelin, to vem, kar sem že bila večkrat gori v Srednjivasi."

Povabi jih v hišo na požirek kislega mleka, kar sta pa od klonila, čes, da se jima nazaj mudi.

O tem pravi Tone, da nista nikomur pripovedovala in tudi meni je to on prvič povedal. Tone ni bil ravno zavrnjen, lahko bi še bil šel za svoj pozneje, ko se je možila, toda njen nastop ga je popolnoma panal. (Dalje prihodnjic).

Karl MAY

IZ BAGDADA V ŠTAMBUL

4 knjige, s slikami, 627 strani

VSEBINA: Smrt Mohamed Emina. — Karavana smrti. — Na begu z Goropa. — Družba En Nast.

Cena \$1.50

KRIŽEM PO JUTROVEM

4 knjige, 598 strani, s slikami

VSEBINA: Jezero smrti. — Moj roman ob Nilu. — Kakš sem v Mekko romal. — Pri Samarihi. — Med Jezidi.

Cena \$1.50

PO DIVJEM KURDISTANU

4 knjige, 594 strani, s slikami

VSEBINA: Amadija. — Beg iz ječe. — Krona sveta. — Med dvema ognjema.

Cena \$1.50

PO DEŽELI SKIPETARJEV

4 knjige, s slikami, 577 strani

VSEBINA: Brata Aladija. — Koča v soteski. — Miridit. — Ob Vardarju.

Cena \$1.50

V GORAH BALKANA

4 knjige, s slikami, 576 strani

Kovač Šimen. — Zaroka z zaprekami. — V golobnjaku. — Mohamedanski svetnik

Cena \$1.50

SATAN IN IŠKARIOT

12 knjig, s slikami, 1704 strani

VSEBINA: Izseljenci. — Yuma Šetar. — Na sledu. — Nevarnosti nasproti. — Almaden — V treh delih sveta. — Izdajalec. — Na lovu. — Spet na divjem zapadu. — Rešeni milijoni. — Dediči.

Cena \$3.50

WINNETOV

12 knjig, s slikami, 1753 strani

VSEBINA: Prvikrat na divjem zapadu. — Za življenje. — Nšo-či, lepa Indijanka. — Prekletstvo zlata. — Za detektiva. — Med Komanči in Apači. — Na nevarnih potih. — Winnetovov roman. — Sans Ear. — Pri Komančih. — Winnetova smrt. — Winnetova oporoka.

Cena \$3.50

ZUTI

4 knjige, s slikami, 597 strani

Boj z medvedom. — Jama draguljev. — Končno. — Rih in njegova poslednja pot.

Cena \$1.50

Naročite jih lahko pri

Slovenic Publishing Company

216 WEST 18th STREET

NEW YORK, N. Y.

Ljubezen nikdar ne ugasne

ROMAN IZ ŽIVLJENJA
ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. R.

41

To pravi na tako otroški način, da vstane v njem lahno ginjenje in obenem kot neka zavest lastne krivde — ker ni mogel občutiti iste sreče kot ona. Svoje dolžnosti je vzel resno in kakor ga je Štefka značaj ohladil, mu nikdar ne bi prišla misel, da bi svojo zaroko ž njó pretrgal. Imela je njegovo besedo in sama ni vzrok, da se je v njej varal. Njemu na ljubo se je odpovedala svoji sijajni službi pri gledališču in zato ji je bil dolžan skrbeti za njeno brezskrbno bodočnost. Seveda ni slutil, kake sloparije je igrala z njim in je bil sam s seboj nezadovoljen, da je ni več tako ljubil kot prej. Kje je bil vendar vzrok, da se mu ni več zdela dovolj prikupljiva? Na to vprašanje si ni mogel odgovoriti. In v zavesti svoje lastne krivde, položil roko okoli njenega vratu in privleče jo k sebi.

"Ženitvanjska posredovalka, ne veseli se prezgodaj. Zaroka se mi še ne zdi tako gotova, kot pa misliš. In reči moram: upam, da ne! Če barona Saltena še tako cenim kot družabnika, za Flavijo na noben način ni."

"Hans, ljubezen izravna vse," pravi Štefka prepričevalno. Hans ji potisne lase s čela in ji resno pogleda v oči.

"Da, ljubezen, Štefka. Toda človek mora občutiti zelo močno ljubezen, ako hoče premagati vsa taka nasprotja."

Štefki se Hans zdi zopet zelo globoko temeljit. Teza ni marala. Smeje se mu izvije iz objema in v mesečini odpleše od njega. Lahna halja se ji spesne z rane. V vriskajoči razposajenosti plava po veliki trati in v beli tanki obleki izgleda kot svetlobna vila. Krasen je pogled na njo in Hans pozabi na vse skrbi in nemir, ki se ga je nenadoma lotil. Njegove oči se pasejo na njeno otroški gracioznosti in v njemu jo v svoje roke, ko zopet priplava k njemu. Prisrčneje, kot že dolgo ne, jo poljubi. Štefka se ljubeznivo privleče k njemu in tako hodi pred njo gori in doli. Hans pobere Štefko haljo in jo zavije vanjo in ko se mu pri tem privleče na prsi, si Hans misli, da bo še vse dobro. In v njegovih očeh zažari poštena volja.

"Sedaj pa zopet pojdiva v hišo, Hans; postaja že malo hladno," pravi Štefka.

V skrbih ji pravi:

"Pojdiva hitro, da se ne prehladiš."

Stopita v sobo. Oba izgledata vesela in srečna. Flavija, lahno vzdihne in vstane. Ne more videti, kako ljubeznivo se Hans vrti okoli Štefke. Štefka pa se dolgočasno vrže na stol in gospa Lenardova se kaže, kot da zvesto poslušava razgovor, četudi ji je žal, da so jo motili v njenem zanimivem branju. Hans stoji na pragu dveh sob. Gleda k Flaviji in njeni mehki glasovi ga zapredujejo. Čudovito tiho in mirno je v njegovem srečju — in mu je, kot bi njegovo čelo gladile mehke roke.

Vse, kar duša mi tuji, pod tvojo roko spet zaspi.

Zgane se. Ali je to kdo izpregovoril, ali pa je samo zvelelo v njegovi duši?

In to uro mu nekaj postane jasno — Flavija je bila kri njegove krvi, značaj njegovega značaja, razumela ga je, kot ga pred njo še nikdo ni razumel — in ravno zato — da — samo zato je bila zanj toliko vredna, toliko — da je ni nikomur privoščil.

Nikomur! Tako se resno vpraša.

Saj baronu ne — njemu prav gotovo ne. In tako se pomiri.

Ko Flavija skonča igranje, stopi k njej h klavirju, in ji pravi:

"Hvala ti, Flavija. To je bila za mene velika tolažba. Samo ko bi te še enkrat mogel slišati igrati gosli. Prelepe dni sem njihov tihi glas slišal iz tvoje zaprte sobe. Štefka sem hotel iti na izprehod, pa sem se vrnil za Štefko po palico, ki jo je pozabila. Rad bi bil skrivaj poslušal, kot tedaj — pa nisem mogel pustiti Štefke čakati na mene."

Flavija zardi in ga pogleda.

"Saj vendar veš, Hans, da igrati gosli samó, kadar sem sama, ali pa če ti sam poslušam," mu pravi tiho.

"Ali tudi prej nisi nikdar igrala pred tujimi ljudmi, Flavija?"

"Ne, nikdar nisem mogla. Moji stariši, moji učitelji, teta Eleonora, stric Herbert so bili edini, ki so me kdaj slišali. Hans prikimava.

"Razumem. Kdor s svojo umetnostjo pokaže toliko kot ti, se sme vsakemu podariti kot majhen denar. Pa vendar je škoda, da tvoja umetnost, ne more razveseljevati več ljudi. Saj jaz sem zelo vesel, da mi svoje umetnosti ne odrečeš. Samo ko bi se mogel zopet kaj kmalu naslajati na njej."

Predno pa more Flavija odgovoriti, pride Štefka.

"Flavija, ali ne moreš igrati kaj veselejšega? Vedno igraš samo otožne pesmi."

Flavija in Hans se za trenutek spogledata, kot bi se zbudila iz sanj.

Nato pa Flavija naglo vstane in zapre klavir.

"V hiši je žalovanje, Štefka, in je primerna samo resna glasba," pravi mirno.

Štefka zardi, deloma, ker je bila v zadregi, deloma pa, ker jo je Flavijina zavrnitev jezila.

"O, oprosti, za trenutek sem na to pozabila."

"Ničesar ti nimam oprostiti," pravi hladno Flavija.

Štefka se vrže v naročje svojemu zaročniku.

"Malo sem bila nerodna, Hans, oprosti mi," ga prosi.

Hans položi roko okoli njenega pasu.

"Saj nisi mislila nič slabega, Štefka. Nikar tako prestrašeno ne glej," ji pravi dobrotljivo.

Flavija se mora obrniti v stran. Neizmerno jo muči, da je Hans tako dober do Štefke, sleparke, ki je njegovo čast teptala v blato in se je z njim nesramno igrala. In zdi se ji, kot da je ž njó sokriva. Nič več se ne more obvladati in se poslovi z izgovorom, da je zelo trudna. To je bilo tudi za druge znamenje, da gredo k počitku.

(Bela mlačina)

JUGOSLAVIJA

na slovit, najhitrejšem parniku sveta

QUEEN MARY

Ekspresna plova preko Cherbourga

AQUITANIA 15. aprila 29. aprila
QUEEN MARY 21. aprila 10. maja

POSEBNA IZLETNA ODPLUTJA
QUEEN MARY 10. MAJA
AQUITANIA 17. 31. MAJA
AQUITANIA 14. 28. JUNI, 15. JULI

Dobite sem svojo rodbino: Pišite nam po brezplačno knjižico "Kako dobiti svojo rodbino iz Evrope".

Za nadaljne informacije se obrnite na:

CUNARD WHITE STAR

25 BROADWAY NEW YORK

iz slovenskih naselbin

POROČILO IZ CLIFF MINE, PA.

Zvezdogledi so odločili 21. marec kot pričetek pomladi. Glede tega so letos še nekoliko pogodili, vsaj do sedaj, ker imeli smo nekaj dni že prav poletno vročino.

Toda raj bo pomlad ali jesen poletje ali zima, vedno se kdo poslovi od nas, da se več ne vrne.

Pred kratkim je umrl na Imperial, Pa., Frank Trušnovc, star 59 let, doma iz Sentviške gore pri Idriji. Bolehal je več let za naduho. Bil je tu star naseljence. Tu zapuščava vdovo, šest otrok in brata.

Dne 25. marca smo pokopali 17letnega mladeniča Franka Klančarja, sina družine Antona Klančarja iz okolice Mt. Lebanon, Pa. Ponesrečel se je, ko je dosedaj še na nepojasnjeno način nadel na poti iz šole raz avtostruko. Zapuščava staršev, tri brate in dve sestr. Letos je imel dokončati višjo šolo in za gradnacijo se je z vso vno mo pripravljaval. Njegovi učenci so mu darovali "graduation ring", kateri je šel z njim v grob. Cerkevne obrede je opravil Rev. Kebe, župnik iz Pittsburgha, očeta pokojnega očij rojak in prijatelj od mladih let. Imel je ob grobu tudi

kratek nagovor, ki je bil brez dvoma v veliko uteho globoko vžaloščeni družini.

Vsaka smrt je odvratna, tem krutejša je taka, ki nepričakovano v pade v ničesar hudega slutečo družino ter je oropana mladega, zdravega in ljubljenečega člana. Ni čuda, da njegove drage zloni bolest, da najdejo edino uteho v solzah in ihtenju. Marsikdo drugi se spomni pri takih prizorih kakoga svojca, kateri sedaj počiva v hladnem grobu, ki je bil poln upanj in mladostnega ognja ter bi bil lahko še dolgo med nami, pa je usoda odločila drugače. Štare rane zopet zaskle, spomni se obude, v grlu nas nekaj stisne, v očeh se zalesketa solza ter zdrkne po zmučenem licu. Življenje je življenje, čeprav se tako skromno, toda enkrat pod rušo, potem je dolga doba do vstajenja.

Prvega aprila je potekla pogodba med premogarji in njih delodajalci. Menda se niso še zedinili za nov dogovor. To je bolna industrija. Premogarji nekoč ponošen stan, izgubljajo veselje in zanimanje za svoje delo. Vsakdo se skuša rešiti tega posla, ker to nevarno ter mukopolno delo je slabše plačano, kot vsako drugo. Žal, pa da je v sedanjem času prilika dobiti kakoršnjakoli delo, zelo redka.

Živimo v težki dobi. Kakor vse kaže, se vrtvarja nov družni red. Kakšen bo, boljši ali slabši? Končno brezdvomno boljši; toda med sedanjostjo in tisto dobo bo še trenja in mljenja da bo jo, ter marsikdo — mogoče celi narodi, bodo med tem na drobno zmletli.

Slovaški Tiso (čudno ime za Slovana) je obesil svoj molek Hitlerju za vrat in za okrasek privesel še svojo Slovakijo. Morštranco in kelih v obliki Češke in Moravske si je za na-

RUSIJA NA NEWYORŠKI RAZSTAVI

Ruska vlada je dala zgraditi na razstavišču v New Yorku krasen paviljon. Na vrhu zgradbe je 79 čevljev visok kip ruskega delavca.

meček Hitler sam vzel. Hrvatki Muco (Maček) skuša nekaj podobnega napraviti s svojo Hrvatijo in ostalimi deli Jugoslavije. Italijanski Muso na polne daritve že nič več kaj z dopadanjem ne gleda. Kaj se bo še vse izcimilo iz tega? Oj, Balkan, Balkan! Bojimo se, da boš zopet torišče svetovnega trenja in Ti naš slovenski narod boš zmlet na drobno!

Angleška "židana marelja" hoče spraviti pod svojo streho še Francijo. Rusijo in Poljsko, da bi izpod nje Hitlerju rogovič kazali. Za enkrat se to ni obneslo. Poljaki, ki ga od nekaj lonijo, so se enkrat bogve po kakem naključju, s pametno srečali. Obrezali so se: "Ne, pod 'židano marelje' pa že ne gremo, ker ta je samo za parado. Parada se pa kaj lahko na hitro pokvari in se spremeni v blamažo. Mora biti prava, močna morala, ako hočete dobiti nas pod njo, takakih lahko nekaj prenese, ako začne Hitler fičafačiti."

Taka marelja je pa za gentlemana iz Kramarje pretežka in tako za enkrat ni nič s to mešetarijo in rogovičev. Hitler in Mussolini bosta še nadalje z lahkoto širila strah in trepet. Tako se godi v letu Gospodovem 1939 ro Kristu. Po onem Kristu, ki je učil: Ljubite svojega bližnjega kakor samega sebe, ter naročil svojim naslednikom, naj poneso ta nauk med vse narode.

V. P.

BOPI V CLEVELANDU.

Zadnje čase so imeli v slovenski naselbini na St. Clair Ave. več ropov in poskušanih ropov. Tako so roparji vdrli v gasolinško postajo Domen Lavšina na 60. cesti in St. Clair Ave. V trgovini A. P. v bližini St. Clair Ave. in 61. ceste

so vdrli roparji in odnesli \$14. To je bilo preteklo soboto ponoči. Isti čas so poskušali vlomiti v novo gasolinško postajo Fr. Pavlina na 61. cesti in St. Clair Ave., toda so morali oditi praznih rok. Enako so hoteli priti v gostilniške prestore Tino Modica na St. Clair Ave., a se jim ni posrečilo, dočim so iz trgovine A. Grdina in Sinovi odnesli več vrednotnih predmetov.

Mr. Mihaljevič so vdrli v avtomobil in mu pokradli nekaj blaga. Ne ve se, če je policija koga izmed zločincev prijel, na vsak način pa je videti, da so roparji "zaposleni" in bo treba več pozornosti tako od strani občinstva samega in zlasti od strani policije.

SMRTNA KOSA.

V Worcester, N. Y., je umrl Anton Hren, star 23 let, rojen v Clevelandu. Umrl je po več mesečni bolezn. Bil je velika opora svojim staršem, zelo marljiv, delaven in pri vseh prihljubljen.

Ceravno ima Mr. Fr. Hren obilno družino, je s tem sinom izgubil največjo pomoč. Zapuščava staršev, dva brata in pet se-ter, kakor tudi starega očeta in mater. Prizadetim naše iskreno sožalje.

P. Rode.

SMRTNA KOSA V STAREM KRAJU.

V Legatu na Notranjskem je umrla 15. februarja 1939 v visoki starosti 87 let dobro poznana in spoštovana Elizabeta Musec. Sin Tomaž je posestnik na Broču, Tone je pa doma in hči Jera je doma. Dva sinova sta v Ameriki. Za Johna ni znano, kje se nahaja. Ignac pa vodi trgovino z mešanim blagom v Hibbing, Kitzville, Minn. V No. Chicago

VSE PARNIKE
in
LINIJE
ki so
važne za
Slovence
zastopa:
SLOVENIC PUBL. CO.
YUGOSLAV TRAVEL DEPT
216 W. 18th St., New York, N. Y.

KRETANJE PARNIKOV

SHIPPING NEWS

ODPLUTJA — Meseca APRILA

7. aprila: Queen Mary v Cherbourg Europa v Bremen
8. aprila: Conte di Savoia v Genova Paris v Havr
11. aprila: Columbus v Bremen
12. aprila: St. Louis v Hamburg
14. aprila: Bremen v Bremen
15. aprila: Aquitania v Cherbourg Saturnia v Trst
17. aprila: New York v Hamburg
18. aprila: De Grasse v Havr
19. aprila: Hansa v Hamburg
20. aprila: Ile de France v Havr
21. aprila: Queen Mary v Chrbourg
22. aprila: Rex v Genoa
23. aprila: Europa v Bremen
24. aprila: Conte di Savoia v Genoa Aquitania v Cherbourg Paris v Havr

ODPLUTJA — Meseca MAJA

3. maja: Normandie v Havr Hamburg v Hamburg
5. maja: Bremen v Bremen
6. maja: Vulcania v Trst
10. maja: Queen Mary v Cherbourg New York v Hamburg
12. maja: Europa v Bremen
13. maja: Ile de France v Havr Rex v Genoa
17. maja: Aquitania v Cherbourg Hansa v Hamburg Normandie v Havr
20. maja: Saturnia v Trst Columbus v Bremen
23. maja: Nieuw Amsterdam v Boulogne
24. maja: Queen Mary v Cherbourg Deutschland v Hamburg
25. maja: Champlain v Havr
26. maja: Bremen v Bremen
27. maja: Conte di Savoia v Genoa
31. maja: Aquitania v Cherbourg Hamburg v Hamburg Normandie v Havr

zapuščava tri vnuke: Franka, Jacka in Toneta.

Rojena je bila leta 1852. Naj ji bo lahka rodna zemlja!

Ignac Musech, Kitzville, So. Hibbing, Minn.

Denarne pošiljatve

Denarna nakazila izvršujemo točno in zanesljivo po dnevnem kurzu.

V Jugoslavijo:

Za \$ 2.45	Din. 100
\$ 4.75	Din. 200
\$ 7.00	Din. 300
\$ 11.50	Din. 500
\$ 21.50	Din. 1000
\$ 42.50	Din. 2000

V Italijo:

Za \$ 6.30	Lir 100
\$ 12.—	Lir 200
\$ 20.—	Lir 500
\$ 57.—	Lir 1000
\$ 112.50	Lir 2000
\$ 167.—	Lir 3000

KER SE CENE SEDAJ HITRO MENJAJO SO NAVEDENE CENE PODVRŽENE SPREMEMBI GORI ALI DOLI

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodini v dinarjih ali lirah, dovoljuje se boljše pogoje.

NUJNA NAKAZILA IZVRŠUJEMO PO CABLE LETTER ZA PRISTOJBINO \$1.—

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(TRAVEL BUREAU)
216 W. 18th ST., NEW YORK

V stoterih slovenskih domovih boste našli to knjigo umetniških slik. Naročite jo še vi.

"Naši Kraji"

Slike so iz vseh delov Slovenije in vemo, da boste zadovoljni.

Zbirka 87 fotografij v bakrotisku na dobrem papirju vas stane —

\$1.

KNJIGARNA "GLAS NARODA"

Bohinjsko jezero
216 WEST 18th STREET, NEW YORK

